

на суша и намѣсто да е сега на нѣкой параходъ, принуденъ е да върви подиръ такова едно животно. Другъ пжтъ говорѣхме за комаритѣ и той ме увѣряваше, че ако човѣкъ си легне въ една лодка само на двацѣтъ крачки въ морето — никакви комари нѣма. Но сега даже и това малко удоволствие той не можеше да си позволи.

Параходътъ стоеше на хоризонта. Върху свѣтлата повърхностъ на водата той изглеждаше цѣлъ черенъ, съ мъгляви и неясни контури въ далечината. Само по наклона на мачтитѣ и съ бинокълъ можеше да се познае посоката на движението му. Той бѣше твърде далечъ.

— Отива къмъ Тасосъ — каза Адамовъ.

Моятъ ординарецъ, който сжщо гледа парахода и до сега бѣ мълчалъ, се обажда:

— Господинъ поручикъ, трѣбва да е броненосца, дето го гледахме онзи день.

Безъ да каже нѣщо, Адамовъ поглежда ординареца, после мене и пакъ ординареца. Въ погледа му има и съжаление, и насмѣшка, и презрение: ето още единъ човѣкъ, който не може да различи броненосца отъ обикновения параходъ. И Адамовъ може би нѣмаше да остави току тъй невежеството на ординареца, но въ тая минута параходътъ отново привлѣче вниманието ни. Неочаквано той бѣше измѣнилъ посоката на движението си и